

πικρῶς σηκωθῆτε μετ' ἐνὶ πρώτῃ κραυγῇ,
ὅς βροντήσουν τάρματά σας μετ' ἐνὶ σκλάβας τὴν κραυγῇ.
σηκωθῆτε σηκωθῆτε... τὴν σημαία προσκυνῶ,
ὅς προβάλλει μετ' ἐνὶ πούλι καὶ μετ' ἐνὶ σύγγενό.

ὅς σημαίας προσκυνεῖτε τὸν χρυσὸ τὸν καβάλαρον,
καὶ τὸ σύμβολο κυττάτε τῆς ἐλπίδος, τοῦρανοῦ,
καὶ τὴν πρώτην τοῦ λαμπράδα καὶ μ' ἐκείνην τοῦ τῆ χάρι,
ὅς τότε μετ' ἐνὶ χερσὶ τοῦ Δεσπότη Γερμανοῦ.

Δοῦμαι μεγάλο πάλι τὴν ψυχὴν μου παραστήρ,

Περικλὴ παρ' ἐνὶ στείρ,

ὅς φαίνεται πῶς τότε τὸ ζυλόνο μου κομῇ
ἀρπαζέται φουρμάς, δίχως λόγα καὶ ἀρομῇ.

Ἐπιστολὴ δευτέρα τῆς πρώτης θερμοπύρα.

Ἐνὶ φορέλογον καβάλα
φέλλω θούρια μεγάλα
καὶ ἐμβατήρια, τραλλὲς μου.

Πάλι μουδωσαν φτερά
σκαρλάσις καὶ πυρά
καὶ καπνοὶ ψευτοπυλῶν.

Ὅς μ' ἀρῶν' ἐνὶ ψευτομύγῃ... δὴν παθαίνεις ξαρκιό,
δὴν παθαίνεις πανικό.

Πλήρης δόξης καὶ τιμῆς
ἀτρομῆτος πολέμας.

Ὅς μ' ἀρῶσι τέτοια πάλιν,
πῶς μ' ἐλάρω τὸ κεφάλι
καὶ γαρούφαλ' ἐνὶ πύργῳ
ρίχνουσι μετ' ἐνὶ φουρμά.

Ὁ Κορριάντης προχωρεῖ
καβάλαρος σὲ φορέδα,
καὶ ὅλοι στέκουν ἐπὶν ἀράδα
καὶ τοὺς ἐπιθεωρεῖ
καὶ μετ' ἐνὶ βάρῳ.

Βλέπω σκόβλον φρικτὸν
καὶ μικτὰς κατὰ μικτῶν,
τάγματα, ταξιαρχίας, νοσοκόμους, λόγους, φλας,
δύλα καὶ στολὰς τοικίλας.

Τοῦ πολέμου τὸ παθὸν εἶμα δὴν τὸ κοκκινίζει
καὶ ὁ Κορριάντης ξερονίζει:
μὰς κατὰ τοῦ Μήτσου Ρέλλη,
ποῦ μοῦ λέει τώρα πάλι
ὅς κατόλου δὴν τέρψουν τὰ γυνέματα ποῦ κάνω...
πίσω, Μήτσο, πίσω, Ρέλλη... σ' ἐραγα, ρε πομπηλικάνο.

Ἐγὼ θέλω μετ' ἐνὶ
νὰ ξαπλώω ἐνὶ κρεβάτι,
ἀλλὰ πῶς καὶ καλὸ
καὶ ἔρεβρείας προσκαλῶ
καὶ ὅς στρίβω τὸ μολαλό.

Ἐγὼ θέλω κασκάρικας,
ἐγὼ πῶς ἐνὶ Δουκάταις,
πῶς καὶ ἐπὶν Αἰδηφό.

Ὅμως ἐγὼ καὶ ἀποδομαίς
ἀπὸ Μανίλχο γυνέματος
καὶ τὴν ἐκκεῖναι διψῶ.

Ἐγὼ πῶς καὶ ἐπὶν Ζῶν καὶ ἐπὶν Γκίσιον συγχίζω,
μὰ καὶ ἔρεβρους ἐκρηγνίζω.

Ἐγὼ παίζω μέσ' ὅτ' ἄλλα
καὶ τὸ πόκερ καὶ τὸ μπρίτζ,
ἀλλὰ παίζω καὶ τὸ πάλα
καὶ φωνάζω σ' ἔλους πρίτζ.

Μέσ' ὅτ' ἡ Αὐλὴ πηγαῖνω
σὺν ἀφέντης σαρκεπῆς,
μὰ καὶ καθ' ἑκάστης βγαίνω
στ' ἄλογο τῆς ἀστραπῆς.

Ἐγὼ θέλω πολυθρόνα,
μὰ καὶ καθ' ἑρέδρου μουσι
νὰ τοῦσω νότα μπένε.

Τρώγω καὶ μὲ τὴν Κορῶνα,
ὅμως τρώγω καὶ μπαροῦτι
μὲ τὴν φουκτα καθὼς λένε.

Ἐγὼ θέλω σερενάδες,
κι' ἄς πηδοῦν κλεφοκοτάδες
κι' ἄς μοῦ κλέβουν τὸ κοτέτσι.

Μὰ μὲ πιάνουν καὶ θυμοὶ
καὶ λυγίζω τὸ κορμί
γὰ πολέμους ἔτσι κι' ἔτσι.

Παρακτῶ τὴν ἡσυχίαν,
σκληθῆτε σκληθῆτε,
ὅτ' ἡ μικτὴ ταξιαρχία
τῆς ἀριστερᾶς ριχθῆτε.

Πέρνω δρόμο, βάρδα βάρδα,
βαίω κόκκινη κονκάρδα,
μάρς, στρατὲ μου, καὶ πελέκα.

Πίσω, Μῆτσο, πίσω, Ράλλη,
σάψε κάτω τὸ κεφάλι
καὶ μὴν κάνης τὸν γχιουλέκα.

Ὁ Κορράντης πὰν δὲν παίζει,
μὰ ζυπαὺ κοῦφρα φέρει
μὲ πολεμικὴ μαγιά.

Μποῦμ κι' οἱ δύο Γραπωνέζοι,
πούλθαν τῶρ ἀπὸ τὴν Σέρρα
κι' ἀπὸ τὴν Μακεδονία.

Μποῦμ κι' αὐτὸς γαμὰ κι' ἐμεῖνοι,
μποῦμ ρουθοῦν νὰ μὴ μείνῃ,
μποῦμ κι' ὁ Ζύπ κι' ἡ Γκέισα.

Νίκας εἰς' ἀλλεπαλλήλους
καὶ τοὺς κόμματος τοὺς φίλους
ἐλοὺς τοὺς ἐλέησα.

Αὐτὰ ποὺ λὲς ὁ Κόντης ὁ σπουδαῖος
διὰ φωνῆς ἐφώναξε μεγάλῃς,
ὅταν ὅρμει σὺν χειμαρρὸς ραγδαῖος
μὲ τὴν ταξιαρχία του κι' ὁ Ράλλης.

Κι' ἀντήχησαν κοιλιάδες καὶ βουὰ
καὶ κλέψι διηγῆσαν τρανά,
καὶ σὺν φουρξὸς πούλαι, κουτομάγια,
εἶπε στὸν Κερκυρατὸ τέτοια λόγια.

Ἐπὶ καλὰ, Κορράντικο ξεφτέρι,
τὸ πέραςες κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,

μὰ γὼ στὴ Σμύρνη πῆγα νὰ σπουδάσω
καὶ μὲ παπὰ νάλθω νὰ σὰς διαβάσω.

Γιὰ μένα λόγος ἔγινε πολὺς,
μ' ἐπῆρε καὶ τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς
καὶ μ' ἔβαλε ν' ἀπλώσω σὲ μαντήρι
καὶ τὰ παμε κι' οἱ ὁρὸς μας ἕνα χέρι.

Καὶ μοῦπε κι' ὁ Βαλῆς ὁρῶς κορτά
πὺς τὰ γυμνάσια σου δὲν ἐγερνεῖ,
κι' ἀδικῶς πᾶν χαμένα τὰ λεφτά,
κι' ἡ γνώμη τοῦ Βαλῆ πολλὰ βαρύνει.

Κι' ἂν θέλῃς νὰ γενοῦν σωσταὶ ἀσκήσεις
πρέπει στ' ἀλθέμε πὰν ν' ἀποχωρήσῃς,
νὰ ἴδῃς ἐγὼ τί μάχαις θὰ σκαρώσω
καὶ τί ταξιαρχίας θὰ σαρῶσω.

Εὐθὺς ν' ἀποχωρήσῃς τοῦ φωνάζει
καὶ λόγων μπαταρίας τοῦ τινάζει,
ὁ Κερκυρατὸς ὅμως ἐπιμένει
καὶ μία σάλπιγξ ἔφθοδ σημαίνει.

Γιὰ κῦρταξέ με, Ράλλη, πὺς ἱππεύω...
βάρδα... ν' ἀποχωρήσω δὲν σκοπεύω,
δὲν θέλουνε γαμὰ κι' οἱ Κολονέλοι,
μὰ μήτε κι' ἡ Κορῶνα δὲν τὸ θέλει.

Γι' αὐτὸ καθὼς γνωρίζεις, Στρατηλάτῃ,
ἐτραγα κάθε τόσο στὸ Παλάτι,
κι' ἔδωσα τότε λόγο στὴν Κορῶνα
πὺς δὲν θ' ἀποχωρήσω στὸν αἰῶνα.

Δὲν ἔχω δι' ἀνάπαυσιν σκοπὸν,
καὶ σὺ μ' ἐλπίδες κοῦφραι, Ράλλη, βόσκε...
μὰ δὲν θ' ἀποχωρήσῃς τὸ λοιπόν;
κι' ὁ Κόντης τοῦπε: νιέντε, νάνι, δοκε.

Τότε λοιπὸν ὁ πόλεμος ἀρχίζει
κι' ὁ Ράλλης τὴν γλωσσίστα του τροχίζει,
τὴν γλώσσα του κι' ὁ Κόντης ἀκούει
καὶ συμφορὴν ἐπίκεινται δεινά.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τῆς γῆς τὰ τετραπέρατα
πολλοὶ τοὺς μαχομένους στεφανώνουν,
καὶ δὸς του καὶ συγκροῦνται τὰ κέρατα
καὶ τὸν Ρωμῶν τὸ κέρατο γανώνουν.

Θεοῦλη μου, τί μάχη μακρινή,
ἀλλ' ὅμως καὶ τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς
ἀπὸ μακρὰν κι' αὐτὸς ἐνδοσιώδης
ῥώνει τοὺς πολεμάρχους τῆς Βουλῆς.

Ἄλλα κι' ἐγὼ τὸ θρέμμα τῆς φωνᾶς
τὰ κέρατα τάντιπαλα τὰ στέρω,
κι' εὐθὺς ἐκ τῆς μεγάλῃς Κερκετῆς
ζυφῆρας στὰς Ἀθῆνας ἐπιστρέφω.

Καὶ μαρμαίρεις κοιλιάδες,
ν' ἄλουνε λόγους ἀγγελίας.

Ἰδρυσὶς Φροντιστηρίου νέου φιλολογικοῦ
κι' ἀληθὺς μοναχικοῦ
τῆς δεινῆς Χατζηναράκη, τῆς Ἀναστασίας ἡτοῦ,
τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν κι' ὁ Ρωμῶς διακηρύττει.